

Київ — серце України

До 60-річчя з дня народження

Німецькі війська по довгих, впертих боях здобувають Київ. Це повідомлення Верховного Командування Збройних Сил Великої Німеччини нічого особливого в собі не криє. Те саме Верховне Командування протягом двох років призвичаєне давати подібні повідомлення. Починаючи Варшавою і кінчаючи Атенами, під ударом цієї збройної сили Великої Німеччини капітулювали одна за другою столиці європейських народів.

І у тій великій, довгій серії, на решті з'являється нове поняття і слово — Київ. Тільки українцям може зрозуміти справжню вагу і справжнє значіння цього поняття. Во Київ, його зміст, його духова суть далеко і широко у часі і просторі перевищують розуміння міста, навіть міста-столиці. Київ це не сама столиця. Київ — це вузол, яким тисячлітня історія зв'язала два континенти — Європу й Азію. Коли перегортаємо сторінки минулого, — починаючи Рюриковичами, Хрещенням України Володимиром і кінчаючи останньою великою Революцією, — Київ завжди був головним ключем подій, які потрясли просторами цієї частини нашого суходолу. Великокняжий престіл, ромак і зріст його володінь, які простягаються на схід до Дону, на захід до Сяну, змагання з Візантією за першість, за гегемонію над Чорним морем, походи Святослава Хороброго і нашітні монгольські навали — все це є писаним свідченням того, що не будь у той час на Дніпрі Києва, не було б на Вислі Кракова, на Влтаві — Праги, і т. д. Не було б не лише на сході Європи тих останків європейської культури, але можна з непомильною певністю твердити, що ціла європейська культура у її сьогодинньому цивілізаційному вики мала б безліч страт, безліч захопленого у надрах землі. На шід руїнами Києва чи то за часів Аларіка Боголюбського, чи подвійних навалах монголів, були поховані здобуття лише і лише того народу, що його репрезентував Київ. Під руїнами золотоговерхого Києва були поховані не тільки вияви матеріальної культури. Не лише мурк, церкви, замки. Не лише палати князів та бояр, а передовсім під його руїнами через будо поховане саме серце цієї землі, яке ішові, здавалось, переставало битись.

Були і такі часи, коли ролю Києва перебирали звичайні міс. Замість київського замку, замість Св. Софії — дикі праліск, печери. І у

них хоронилося все те, що не лягло трупом на полі брані з азійської навалою. Цілі століття ліса і печери відогравали свою знищуючу ролю і цілі століття Київ кривавився, відживав, щоб піднятися та стати на власні ноги.

І коли то ставалося, коли у київських печерах горіли воскові свічі наших Несторів, наших Іларіонів, чи Петрів Могил, коли крутились вальпі київських друкарень, коли ставала на ноги Київська Академія, тоді Київ та його земля знов починала промінювати своєрідним сяйвом неповторної його культури. Десь там у тихому полі дзвеніли шаблі, тупотіли копита коней, але у Києві гули дзвони оновленої Софії, у Києві росли димарі заводів, лопотіли вітрильники торговельних кораблів.

Серце України билось у Києві. Серце повне незгасимого вогню і живої гарячої крові. І як довго воно билось, так довго нарід України жив... Жив мимоволі всього. Жив без огляду на те, чи в Петербурзі був Петро, Катерина, Микола II, чи Ленін. Жив тим якраз своїм глибинним великим життям, яке в середині останнього століття так виразно і яскраво оформив наш великий Шевченко.

...«Встане Україна і розвіє тьму-неволі...»

Безперечно. У цьому не було і немає найменшого сумніву. Остання війна і бої за Київ, бої на його вулицях, все те, що викується у вогні тих боїв, матиме великанський вплив на будучність Києва. Перегортається нова сторінка його великої історії. І щоб не сталося, вже тепер з непомильною певністю можемо сказати: Київ був, є і буде вічно. А разом з ним був, є і вічно буде жити народ, який те місто створив. Український народ. Лише одразу необхідно додати: у цій своїй новій фазі історичного буття Київ чекає від нас непомірно більше, ніж до цього часу було нами створено.

Починається період свідомої творчої праці. Мусять у Києві повстати нові невмирущі пам'ятники і скарби духа, які будуть витвором наших голів, наших сердець і наших рук. Будьмо у цьому відношенні безмірно безкомпромісовими, безмірно твердими і безмірно впертими.

Київ наше серце. Цього ми не можемо переочити.

Для 4 жовтня 1881 р. народився в Берліні генерал-фельдмаршал Гальдером (направо) в Головній квартирі начал

Решту ворожих сил

З Головної Квартири Фірера.

Верховне Командування Збройних Сил повідомило На схід від Києва знищено вчора дальші ворожі сили розбита на дві частини й тісно окружена запримітити, що серед замкнених частин панує днів треба рахуватися з цілковитим унешнідлив. В Кронштадській затоці бойові та пікіруючі літ один винищувач і кілька воєнних кораблів.

На побережжі Білого моря одна ескадра бойової велику фабрику.

Нічні налети були спрямовані проти воєнних Москви.

В боях проти Англії бомбардували ескадри бойові ночі, портові споруди над каналом Св. Юрія та на Бритийського острова. Великі пожари, між ін. говорять про наслідки налету.

Ворог не налітає ні вдень, ні вночі на територію.

*

Штаби советських армій в: Затоплення II. англійських н

З Головної Квартири Фірера.

Верховне Командування Збройних Сил повідомило На схід від Києва відбито з кривавими втратами пачливі спроби вирватися з оточення. При очисденно труп поляглого головнокомандуючого советської том генерал - полковника Кирпоноса. Його штаб армій взято в полон.

Летунство бомбардувало минулої ночі з добрим успіхом Москву та деякі інші об'єкти в Таврі.